

גם הוא נוגע לאותה שביתה כללית. הנהו, פחות או יותר, כפי ששמעתיו מפי צעירה שבבילי הינה עדיין אלמונית:

ביום השביתה נסעו אוטובוסים מחברון לרמאללה. עברו דרך ירדן שלום, וזה הפר את השביתה. עלי היה לדאוג שהתחבורה הזאת תיפסק.

עמדתי לפני ירושלים, בכביש רמאללה. אני ועוד חברה. לא היו הרבה אוטובוסים. כמעט שלא נסעו בכלל.

כא אוטובוס. הנהג שלו הלילי. איש חברון. עצרנו אותו. זה היה בתחנה רגילה. כאילו אנו נוסעים לירושלים. עלינו. אמרתי לנהג: „אתה מפר את השביתה! אנו מזהירות אותך: האוטובוס שלך יישרף אם לא תוריד את הנוסעים



אחד הבתים שפוצצו בלב עזה, אחרי שנתגלה בהם נשק

והחזר במהירות לרמאללה.

*** הרבה נשק

והחזר מייד לרמאללה! הוא התחיל לרעוד מפחד. אנתנו היינו בסך הכל שתי ילדות. אבל הוא פחד. הוא ידע למה. הוא הוריד את כל הנוסעים

יכול לראות העתק. אמרו לי: הוא יגיע אליך. ובאמת, הוא הגיע אלי. זהו כרוז מחתרת קלאסי. יש בו גם קריאה לאי-שיתוף פעולה, וגם איום להתנקם במי שמשתף פעולה. הוא אינו דבריהתרברבות ריקה — ולו רק מהסיבה שבירי תושבי השמחים המוחזקים נמצא נשק ב"כמויות לאימבוסלות.

גם על זה דיברתי עם אנשים שפגשתי. בעזה ובירושלים. בשכם ובחברון. איש לא אמר שלו אישית יש נשק. אבל כולם אמרו: „בידי הערבים יש הרבה נשק!“ מיצוץ הבתים בעזה הוכיח שהם צודקים. „אבל אפילו אם יפוצצו אלף בתים — עוד ישאר נשק בידי הערבים!“ אמרו. מה יעשו בנשק הזה? הם לא השיבו. אני לא חושב שברגע זה יכיל מישהו להשיב. זה תלוי בכל כך הרבה גורמים. גם בנו.

נוסח הכרוז שהופץ על-ידי המחתרת בירושלים

ירושלים האצילה! — חדורי הכרה יותר מדי, מכדי שנרשה להם ביצוע מזימתם, ואנו חזקים יותר מדי, מכדי שניכנס ונשפיל את עצמנו תחת הטרור של הסכין המונחת עתה על צווארנו — ואשר עוד ננעץ אותה בליבם, כאשר תישמע תרועת הסיבוב הקרוב, אשר אין ספק כי נראה אותו — ונבקש בו מות-קדושים, ברצון אלה.

אנו פונים אליכם בקריאה: אתם, בני ירושלים!

החרימו את הפחורות הזולות של אויביכם, ואת הבנקים שלהם, ואת האוטובוסים שלהם — הרחיקו את פניכם מכל אלה ומן האוייב עצמו. אינכם זקוקים ללחם, לביסקוויטים, למשקאות ולסיגריות שלו, ולא לביקור בערים ובמקד מוזהב-כילויים שלו. אתם פיקחים מדי מכדי להפקיד בידו כסף שבו הוא יהרוג אתכם ואת ילדיכם ואחיכם הפלסטינאים והערבים. אתם מכובדים מדי מכדי לתלות את השלטים העיבריים ולי חייך אליו... אותו הורגי קדושים, שדמם לא נקרש! אתם, פועלי ירושלים!

פועלי האומה הזאת וחלרי ציה, מגיניה ביום סכנה!

אל תצטרפו לאירגוניו של האוייב. סרבו לקבל את הזמנותיו. אל תפנימו לעבוד במקומות-העבודה שלו. כל מקום שבו יעבוד אחד מכם, יפתח את הדרך ליהודי שיצטרף לצבא ויילחם ככם. אנו יודעים שצר לכם, ועוד נמצא את דרכנו אליכם כדי להכריז את מוזימת האוייב הרוצה להרעוב אתכם.

ואתם, מוחרי ירושלים ובעלי אדמותיה!

אל תוותרו על שעל מאדמתכם, ואל תשכירו בתים וחנויות להורגי בניכם ואחיכם. הרקו את החגורות. מוטב להיות בכבוד מאשר לשבוע השפלה ולהיכנע לאוייב, ששרד את אדמתנו ומני סה להפוך אותנו לעבדיו. ואתם, מנהיגי העיר ונכבדיה! עכשיו אתם סמל ההתנגדות. העולם, הערבים וכל עמכם נושי-אים עיניהם אליכם. האוייב מבקש מכם לשתף עימו פעולה, ולי-הצטרף למוסדות העירוניים והפוליטיים. אל תושיטו לו יד! עמכם מברך אתכם, ומעריך את עמידתכם האיתנה. הכניעו כל המנסה לערוק משורותיכם!

אתם, בני ירושלים האצילה שלנו!

אנו פונים אליכם, מתוך אמונה בהיענותכם ובעמידתכם האיתנה. כי זהו רצונכם וזהו קולכם. כל פרט שירצה למכור את עצמו וימכור את עמו ומולדתו — לא נסנה אליו במילים. הוא יקבל את העונש המגיע לו.

עימדו איתן, בני עמנו הנשגב!

עימדו איתן — והנצחון שלכם!

תחי ירושלים הערבית הנצחית!

יחי מאבק בני פלסטין למען השיחרור והנצחון!

אללה אכבר — ונצחון ויקר לבני פלסטין!

אירגון המאבק העממי הפלסטיני (ירושלים)

אתם, בני פלסטין הלוחמים! אתם, בני פלסטין הקדושים והלוחמים, שלחמו במשך שנים ארוכות בקולוניאליזם הבריטי וכביבוש הציוני! אתם, בני ההתקוממויות הבלתי-יפוסקות נגד הזוועות, העוול והקולוניאליזם!

היום הוא המשך המאבקים הקודמים, ותחילתם של מאבקים חמורים עוד יותר נגד היהודים החומסים ונגד הכוח הקולוניאלי-ליסטי העומד מאחוריהם.

היום הוא היום שבו חייבים אנו להתייצב בשורה אחת, מלוי-כדים נגד האוייב ומזימותיו

השפלות ותחבולותיו הנפי-שעות. חמושים כאמונה עי-מוקה בצידקת עמדתנו, ובי-עין הפקוחה על כל המזוי-מות.

האוימים לא יכניעו ארי-תנו, השמועות לא יפילו את רוחנו. כל אמצעייה-ההשתר-לות של שלטון הכיבוש לא ייזו אותנו מדרכנו.

אתם, בני פלסטין! היהודים מנסים היום בכל כוחם להשתלט על כלכלתי-נו, כדי שיכתיבו לנו כל פתרון שירצו. הם מנסים בכל הערמומיות שיש להם לצבוע את ירושלים הערי-

בית שלנו בצבע יהודי מלוכלך, כדי להציג אותנו בפני העולם כאילו אנו מסכימים לכיבוש שלהם וכאילו השלמנו עם שפיכת דם הרוגינו — אותם ראינו כמו עינינו לפני ימים אחדים נופלים קדושים בהגנה על חרותנו וכבודנו וערכיות עירנו הקדושה.

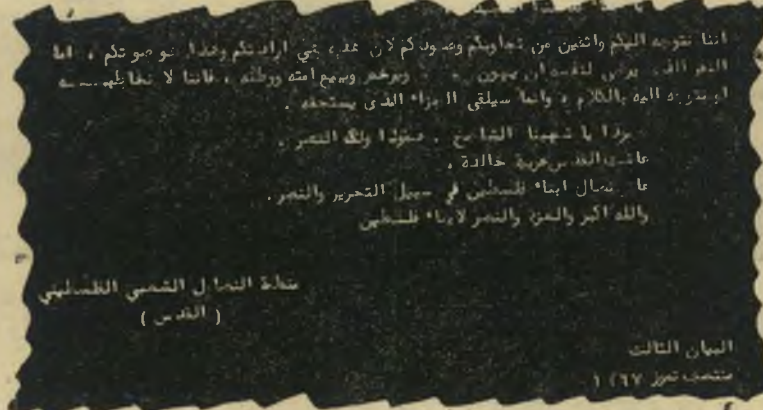
הם שולחים אלינו את אורחיהם לבלוע את הפחורות הערביות, כדי להקן את השווקים ולאלי את הסוחרים הערבים לשתף עימם פעולה בייבוא פחורתם ומכירתה בשווקינו — ובזאת נהפוך פולנו תלויים בהם.

הם פותחים סניפים של הבנקים הישראליים בעירנו, ושוכרים סוכנים חפרי-כבוד כדי לשכנע את התושבים והסוחרים להפקיד את הונם בבנקים האלה ולקבל מהם הלואאות לאחר מתן ערבות. מטרתם בזאת היא למשוך את החון מירינו ולהפוך את רכושנו ערבון בידיהם — כצעד ראשון לנישולנו הפופי, בהודמנות הראי-שונה. הם אינם מפסיקים להתקשר עם בעלי הרכוש, כדי לשכור מהם משרדים ובתים וחנויות, למען ייהודם.

הם נוסעים באוטובוסים שלהם בקווים שלנו, כדי לגרש את הערבים מן הפרנסה החיונית הזאת ולהרק את אחיזתם עלינו.

הם שולחים לשווקים שלנו את הפחורה חפרת-הערך שלהם — ביסקוויטים, מיץ, סיגריות ומשקאות — כדי למשוך את כספנו ולהשתמש בו לקניית נשק ופצצות המכוונים אל לב אחינו, שי-עדיין עומדים על קווי האש ומחכים לסיבוב הקרוב. אחדים מהם נופלים כל יום על ערבותנו, בכל התנגשות בתעלה ובקוניטרה. הם מנסים למשוך את הפועלים שלנו למקומות-העבודה החיר-ניים שלהם, כדי לשמור על כלכלתם מפני התמוטטות — בשעה שחייליהם עומדים בחזיתות, כדי להמשיך בתוקפנות ובהרג.

הם פונים אל מנהיגינו ונכבדינו שישתפו עימם פעולה, וישמשו פנים מוכרות, שמאחריהן יבצעו את מזימותיהם השפלות נגד עמנו, חרותנו וערכיות עירנו. הם עושים כל אלה, וינסו לעשות עוד יותר. אבל אנו — הוי בני



הקטע הטופי של הכרוז, עם החתימה